

og jeg troer derfor ikke, at det bør være udtalt, at man ikke har været blind for disse Betænkligheder ved Sagen.

Ordføreren: Den ærede sidste Taler begyndte med at bringe i Thingets Erindring, at han nylig ved en anden Leilighed havde været i det Tilfælde at ville forelægge Thinget en Række af formelle Betragtninger, og det vil erindres, at han dengang beklagede, at han var bleven forhindret i at fremkomme med dem paa Grund af, at det Forslag, hvortil de skulde knytte sig, blev taget tilbage. Det glæder mig, at den ærede sidste Taler saasnart har faaet Leilighed til at anbringe disse formelle Betragtninger, men jeg maa dog beklage, at Forholdet ikke ganske er det samme nu som dengang. Jeg skal kun tillade mig at gøre den lille foreløbige Bemærkning, at, naar der er lagt megen Bøgt paa, at det ikke er Rigsdagen, der skal skrive Love, og at Initiativet med Hensyn til Lovgivningsarbejder i det Hele taget bedst er i Regjeringens Hænder, da troer jeg, at jeg har givet tilstrækkelige Beviser paa, at jeg i Principet dert er enig. Jeg har i den Række af Aar, hvori jeg har haft den Ære at være Medlem af Rigsdagen, ikke indbragt et eneste Lovudkast, hvilket jeg vistnok, uden at træde Beskedenheden for nær, vilde kunne have været istand til at gøre med Hensyn til et eller andet Punkt. Jeg holder altsaa saa stærkt som Noget paa, at Initiativet med Hensyn til Lovgivningsarbejder er i de bedste Hænder hos Regjeringen; men jeg vil ved Siden deraf dog gjøre gjældende, at med Hensyn til de Lovforslag, der her ere fremkomne, er Thinget, og altsaa i 1ste Instants Udvalget, pligtigt til at gjøre sit Overste, for at de kunne blive saa substandige og fyldestgjørende, som det er muligt; og det er vistnok et meget nærliggende Spørgsmaal, at, naar Udvalget i 1ste Instants, og derpaa senere Thinget, kommer til den Erkjendelse, at et Lovudkast i den Skikkelse, hvori det er forelagt, ikke bør ophøies til Lov, da skal man uden Videre gaae til at forkaste det i det Tilfælde, at man ikke seer sig istand til at fremkomme med Noget, man kunde sætte istedetfor. Det er en Anskuelse, som bestandig er gjort gjældende, og jeg troer med stor Frie,

at det er et temmelig usfrugtbart Standpunkt at holde sig paa det blot negative Gebeet, og jeg troer, at en Mening dobbelt fortjener at tages under Overveelse og saaa Indsydelse, naar den ikke blot seer sig istand til procuratoragtigt at fremføre en Række Indvendinger mod en bestemt Anskuelse, men er støttet paa en saaa fast Overbeviisning, at den kan udtale sig i positive Forslag. Dette Sidste er det, der er skeet i nærværende Tilfælde.

Der foreligger fra Udvalgets Side en bestemt og motiveret Udtalelse om, at det ikke troer, det vilde være ønskeligt, at Regjeringens Udkast bliver ophøiet til Lov, og der foreligger ved Siden af de Grunde, hvorpaa dette altsaa blot negative Resultat er bygget, en Paapegning af den Maade, hvorpaa de Betænkligheder, som i saa Henseende havde vist sig i Udvalget, kunde afhjælpes, hvorledes der altsaa istedetfor Regjeringens Udkast kunde sættes noget Andet, noget Positivt, og denne Omstændighed har i nærværende Tilfælde saa meget mere Betydning, som den nærværende Tingenes Tilstand efter min fulde Overbeviisning er af den Bestaffenhed, at den absolut kræver en Afhjælpning, og at altsaa en Udsættelse af Sagen ved at forkaste det foreliggende Lovudkast vilde være en virkelig Calamitet. Forholdet er imidlertid ikke det samme idag som forrige Gang, da den ærede Landstingsmand havde forberedt sig til at gjøre de Bemærkninger, som idag ere fremkomne; thi dengang erklærede Indenrigsministeren, at han ialfald ikke uden nye Forhandlinger og Overveelser vilde kunne gaae ind paa, hvad der fra Udvalgets Side i denne Henseende var foreslaaet, og ligesom det er blevet konstateret her i Thinget, at jeg for mit personlige Vedkommende deri fandt et stærkt Motiv til at lade det falde, saaledes vil det ogsaa være bekendt af den Maade, hvorpaa jeg forsvarede det, at jeg ikke lagde an paa i saa Henseende at vinde nogen Seir over Indenrigsministeren. Anderledes er Forholdet derimod nu; rigtignok har den ærede sidste Taler i sine Slutningsbemærkninger — det er meget heldigt, at denne Tanke faldt ham ind, før end han satte sig; thi først derved fik hans Betragtning nogen Berettigelse —